Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

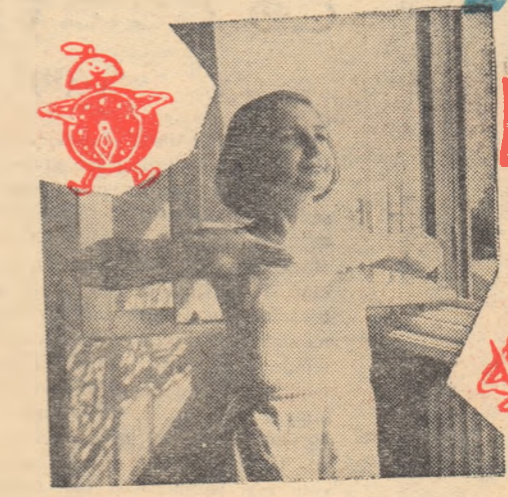
SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XI nr. 39 (721) ★ joi 24 septembrie 1959 ★ 8 pagini 30 bani

PROGRAMUL ZILEI, PRIETENUL TĂU

La ora șase-jumătate
cînd ai sărit din așternut
gimnastica a și-nceput:
zece minute — sănătate.

La șapte jumătate, ești la școală.
Programul tău, ca-ntre amici,
te însoțește și aici,
pitit, hoțește, după-o coală.

In clasă, cînd începe ora,
atentă, ca de obicei
știi lecția-nvățată acasă...
Se vede și din ochii tăi!

Iar după-masă ieși în stradă
și-acolo-i ca pe șantier,
că strada voastră vreți s-o faceți
cea mai frumoasă-n cartier.

Dar trece vremea iute-iute,
și iată-te din nou în casă
gîndind la lecția de mîine
te-apuci să-nveți, cu sirg,
la masă.

Apoi îți aranjezi ghiozdanul —
caiete, cărți, în el iți pui
și astfel, mîine dimineață
decît ți-l iei frumos din cui.

Dar vine vremea și de joacă,
în rîs și glume alergați
sau, cu prietenele-o leacă,
Voioasă mingea iar s-o bați...

La treabă, s-o ajuți pe mama
îți place-n fiecare zi
și cînd gătește ea iei seama
să poți curînd și tu găti.

Se furișează noaptea-n casă
Cu întuneric și pași moi,
te-alintă-n șoapte de mătasă
și-n dar ți-aduce vise noi...

★

Astfel programul te învață
să fii stăpîn pe timp în viață!

Cît prețuiește 1 minut

Dacă ne gîndim bine, 1 minut poate prețui și mult și puțin. El prețuiește mult cînd știi să-l folosești așa cum se cuvine. De asta s-au convins încă o dată pionierii de la Școala de 7 ani nr. 171 din București cu prilejul unei adunări pe care au ținut-o într-una din zile.

...Punînd pe masă un ceasornic deșteptător, tovarășa instructoare de pionieri a propus celor de față:

— Timp de un minut, nimeni nu mai scoate o șoaptă, nimeni nu mai schițează o mișcare. Priviți ceasul! Atenție: gata!

Liniște. Niciunul nu clipește. Se aude doar tic-tacul ceasului. Ochii urmăresc drumul liniștit al secundarului. La ce s-or fi gîndind pionierii? Bunăoară, Ghiță Cojan sau Tudor Stancu, băieți care de obicei nu-și prea găsesc astîmpărul, desigur se gîndesc ce mult durează un minut...

Dar, iată, minutul s-a scurs. Se aude din nou glasul instructoarei.

— Așadar, de-a lungul unui minut am stat neclintiți. Cu alte cuvinte — n-am făcut nimic. Dar știți voi oare ce s-a realizat în acest minut? Din rotativele de la Casa Scînteii, bunăoară, au ieșit mii de ziare; pentru că într-o singură zi pornesc de acolo, în țară, 2.000 000 de ziare. Sau, la Radio Popular, a fost pe jumătate terminat un aparat de radio, pentru că la fiecare două minute, la capătul benzii rulante e gata un nou aparat...

Iată deci ce se poate face într-un singur minut! Iată ce prețios poate fi un minut!. Despre aceasta însă, avea să le mai vorbească și tovarășul Petre Pitulice, muncitor la Atelierele C.F.R. „Grivița Roșie".

— Ca să reușești în producție — spunea dînsul, nu e totul să muncești bine; trebuie să muncești și repede. Și la noi, în ateliere, minutul e la mare preț. Minut adunat lîngă minut se face oră; și cînd aduni minutele economisite de fiecare muncitor — și cum bine știți, sînt mulți muncitori la „Grivița Roșie" — se adună zile, iar acestea înseamnă zeci de locomotive, sute de vagoane pentru călători și marfă, reparate, an de an, înainte de termenele fixate.

Exemplele sînt însă, mai mult decît convingătoare: în zilele de întrecere avîntată cu care cazangiii de la „Grivița Roșie" au întîmpinat măreața zi de 23 August, ei și-au îndeplinit angajamentul de a repara peste plan două cazane de locomotivă, ba au dat și peste angajamentul luat încă două cazane. Cîte minute au reușit ei să economisească, organizîndu-și bine munca, pentru a ajunge la asemenea importante realizări!

— De altfel lupta cu timpul — a mai spus tovarășul Pitulice — e o caracteristică a vieții noastre noi, socialiste. Iată un lucru pe care merită să-l țineți minte: producția industrială a țării noastre socialiste este numai într-un singur trimestru al anului 1959 cu mult mai mare decît producția pe care capitaliștii o obțineau în întreg anul 1938!

În mod firesc s-a ivit apoi întrebarea: dar noi, pionierii cum ne drămuim timpul? Economisim noi, oare, bine minutele? Hm! S-a mai întîmplat ca uneori, lungind timpul de joacă, să mai rămînă prea puțin timp pentru învățătură și pentru alte treburi. Sau la ore de cîte ori nu s-a întîmplat să se piardă minute prețioase din pricina unora care tulbură liniștea...

...A fost și o a doua parte a adunării — „practică". S-au împărțit ace, ață, cîte un petec de pînză și-un nasture. S-a dat semnalul. Apoi, acele au început să alerge, în sus și-n jos, și împrejurul nasturelui, la întrecere cu secundele. Concursul acesta, original, n-a fost lipsit de surprize: prima a terminat de cusut nasturele Sebacher Mirela, din clasa a VII-a; pe locul doi însă, s-a situat un băiat — Nicolaiciuc Dumitru, dintr-a VI-a, iar locurile III și IV tot băieții le-au ocupat (deși, ce-i drept, nasturii fetelor erau mai bine cusuți...).

— Ei, dar nu numai minutele sînt prețioase, ci chiar și secundele — a intervenit și tovarășa Florica Oprea, profesoară de educație fizică la Palatul pionierilor. O să vedeți îndată!...

Alergătorii cei mai buni s-au aranjat la linia de start, emoționați.

— Pe locuri... Fiți gata... Start!

Au țîșnit ca niște... bolizi. Acul cronometrului alerga și el, vertiginos, în jurul zecimilor de secundă. Printre cei mai buni alergători s-a arătat a fi But Vasile (7 secunde și o zecime), Pană Rodica și Popescu Elena (cu „performanțe" apropiate) și alții.

Înainte de a încheia, încă un amănunt: totul n-a durat decît o oră. E o dovadă de bună drămuire a timpului. Dar și o dovadă că într-un timp relativ scurt, pionierii pot face multe lucruri bune și folositoare.

V. CARABA

Acul cu ață e, după cum se vede, într-o pasionantă întrecere cu secundarul ceasului...

Proverbe... la temă

Ziua bună se cunoaște de dimineață
Sau
Cine se scoală mai de dimineață,
mai departe ajunge.

Ziua e destul de lungă de știi
cum s-o folosești
Pentru că numai
Cine nu vrea să plămădească,
cerne toată ziua

Sau
Pînă se încalță, soarele se-nalță
Și pînă se gătește, soarele asfințește.
Pe cînd
Omul înțelept își cumpără vara sanie
și iarna car
Sau
Toate la vremea lor.
Așa că
Nu lăsa pe mîine ce poți face azi
Pentru că
Ce înveți la tinerețe, aceea știi la bătrînețe
Și numai
Greierele în vremea agoniselii cîntă
și iarna cere să se împrumute.

Din viața pionierească

— Daru-i modest: o floare și un pachețel cu bomboane. Pentru Ancuța-i, însă, neprețuit, pentru că darul i l-a făcut o pionieră în ziua cînd a pășit pentru prima oară pragul școlii. Și Ancuța a înțeles, ca de altfel toți cei de-o seamă cu ea care au venit la Școala de 7 ani nr. 72 din București, că vor avea de acum înainte niște prieteni buni, cu care se vor putea mîndri: pionierii.

Alegerea președintelui de detașament

(II)

După ce în toate grupele s-au ținut adunările pentru alegerea președinților de grupe, se trece la pregătirea adunării de detașament în care se face alegerea președintelui. Această adunare nu trebuie să dureze mai mult de o oră și, ca și adunarea de grupă, se ține în afara orelor de clasă. La adunarea de alegeri mai participă, fiind invitați, dirigintele sau învățătorul clasei și tovarăși din „sfatul unității de pionieri". După ceremonialul pionieresc, instructorul de detașament care conduce adunarea, în cîteva cuvinte, va arăta scopul adunării. El va da apoi cuvîntul președintelui de detașament care, în 10—15 minute, va citi din jurnalul detașamentului despre activitatea desfășurată de voi în timp de un an de zile. Astfel, el va arăta cele mai frumoase și mai interesante acțiuni desfășurate în cadrul detașamentului, va evidenția pe acei pionieri care au fost fruntași la învățătură și în activitatea pionierească. Va scoate, de asemenea, la iveală și neajunsurile din activitatea detașamentului. După aceasta, voi vă veți spune părerea despre acțiunile care v-au plăcut mai mult, despre munca desfășurată de voi.

Pe baza propunerilor pe care voi le-ați făcut în adunările de alegere a președinților de grupe și a discuțiilor cu activul pionieresc, instructorul va arăta principalele activități ce vor fi desfășurate în detașament și care urmează să alcătuiască programul de activități al detașamentului. Vi se va cere și vouă să vă spuneți părerea asupra acestui program și să veniți cu noi propuneri de activități de pildă: ce cîntece și jocuri vreți să învățați, ce acțiuni să se organizeze pentru sprijinirea muncii de învățătură, ce acțiuni patriotice, obștești, cultural artistice și sportive vreți să se inițieze, ce cîntece și jocuri vreți să învățați, în ce excursii vreți să porniți. Astfel completat cu propunerile făcute de voi, programul de activități va fi supus aprobării adunării.

Apoi se trece la alegerea președintelui de detașament. Pionierul pe care-l veți alege spre a fi președinte trebuie să fie fruntaș la învățătură și în activitatea pionierească, sîrguincios, cu inițiativă, exemplu de disciplină și comportare tovărășească. Dacă pionierul care a fost președinte de detașament anul trecut și-a îndeplinit bine sarcinile sale și a avut rezultate bune în activitatea pionierească, puteți să-l propuneți pentru a fi reales.

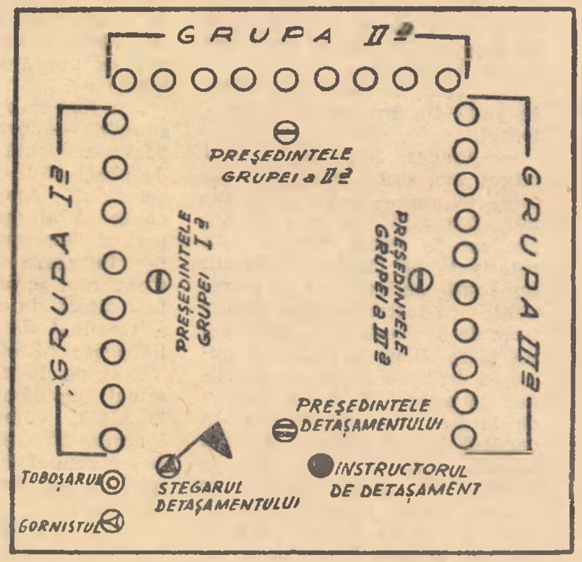
Inainte de desfășurarea adunării de alegeri, instructorul de detașament se va consulta cu toți președinții de grupă iar propunerea noului președinte de detașament va fi făcută în adunare de către unul dintre președinții de grupă, în numele tuturor președinților. In cazul în care sînt și alte propuneri, voi puteți și trebuie să le faceți în adunare, urmînd a fi declarat ales acel pionier care întrunește cele mai multe voturi.

Alegerea se face prin vot deschis, prin ridicare de mîini, ca și la alegerea președintelui de grupă. Dacă cel propus este votat de majoritatea dintre voi el este declarat ales și instructorul de detașament îi va înmîna gradul de președinte de detașament.

In încheierea adunării, instructorul va face cunoscut colectivul de conducere al detașamentului — care este format din președintele de detașament și președinții grupelor. Adunarea de alegeri se încheie cu ceremonialul pionieresc după care urmează programul artistic pe care voi îl pregătiți din timp.

După terminarea alegerilor, noul colectiv de conducere al detașamentului va trece în jurnal felul cum s-a desfășurat adunarea de alegeri și învățămintele care trebuie trase pentru viitoarea activitate.

CAREUL DETAȘAMENTULUI

In detașamentul vostru știe oare fiecare pionier unde îi este locul în timpul ceremonialului pionieresc? Lucrul acesta este foarte important. Iată cum trebuie să se așeze pionierii detașamentului în careu:

Grupele se aliniază, de la stînga spre dreapta, in ordinea numerelor pe care le poartă (grupa 1, 2, 3...) pe trei din laturile careului (ca in figură). Pionierii sînt așezați în linie cîte unul, cu fața spre interiorul careului. Locul fiecărui președinte de grupă e în fața grupei sale, la o jumătate de pas.

Pe latura deschisă a careului, pe centru, tot cu fața spre interior, stă peședintele de detașament iar puțin în urma lui, lateral, se află instructorul de detașament.

Locul stegarului e în colțul din stînga al careului; el e pe jumătate întors, spre centrul careului. In spatele lui, pe aceeași linie cu latura careului, se află toboșarul și gornistul detașamentului.

Ce condiții trebuie să îndeplinească un pionier (de 10—12 ani) pentru obținerea primei distincții

— Să învețe bine, să obțină la toate obiectele medii de cel puțin 7, iar la purtare nota 10. Să fie disciplinat, să respecte părinții și pe cei vîrstnici. Să fie întotdeauna curat și ordonat.

— Să știe să povestească de ce serbează oamenii muncii din țara noastră zilele de 1 Mai, 23 August, 7 Noiembrie, 30 Decembrie.

— Să cunoască cel puțin trei poezii și trei cîntece despre patrie și partid, despre viața ponierească.

— Să viziteze cu detașamentul cel puțin două întreprinderi industriale sau unități agricole socialiste.

— Impreună cu grupa, detașamentul sau unitatea să efectueze cel puțin 20 ore de muncă patriotică la înfrumusețarea școlii, a parcurilor, pe un șantier de construcții sau într-o gospodărie agricolă de stat sau colectivă. Să stringă 15 kg fier vechi și 3 kg maculatură.

— Să planteze cel puțin doi pomi fructiferi (obligatoriu pentru pionierii de la sate și acolo unde sînt posibilități și la orașe).

— Să apere păsărelele folositoare care distrug omizile și dăunătorii culturilor agricole, ai pomilor, ai copacilor etc. și să construiască pentru ele cîte o căsuță.

— Să participe în mod obligatoriu la unul din concursurile tradiționale ale organizației de pionieri. (Se recomandă pionierilor de la orașe participarea lor la concursul „micilor tehnicieni", iar pionierilor de la sate — la concursul „micilor naturaliști").

— Să știe să înoate sau să patineze (la alegere).

— Să arunce la țintă cu mingea de oină (băieții distanța de 10 m; fetele 8 m).

— Să alerge (40 m în 8,5 sec. atît băieții cît și fetele).

— Să participe la două excursii cu durata de o zi. In excursie să învețe să se orienteze după busolă, să aprindă focul de tabără și să participe împreună cu grupa la stringerea materialelor pentru ierbare, pietrare și insectare.

— Să cunoască cel puțin trei jocuri pionierești.

Condițiile de natură sportivă sînt obligatorii pentru toți pionierii apți din punct de vedere fizic.

Cîte ceva despre puterea exemplului

Este bine știut că activul pionieresc are rolul principal în organizarea acțiunilor pionierești, el fiind în același timp cel mai apropiat ajutor al instructorului de pionieri. De felul cum știe să lucreze, de inițiativa și autoritatea lui, depinde succesul multora dintre activitățile pionierești.

La școala noastră, Școala de 7 ani nr. 155 din București, lucrul acesta ne-a preocupat mult, an de an. Și pînă la urmă ne-am dat seama că totul depinde de felul în care facem alegerile.

Noi avem 33 de membri în activul pionieresc și toți 33 sînt fruntași la învățătură. Fotografiile lor sînt și la panoul de onoare. „Nici o notă sub 8!" au hotărît ei. Și aceasta au făcut-o convinși că ei în primul rînd trebuie să învețe foarte bine. E de la sine înțeles că pionierii din activul nostru n-au rămas nepăsători la situația celorlalți colegi. Coti Paula, bunăoară, era pe primul trimestru căzută la trei materii, dar cu ajutorul Silviei Mazilu, președinta detașamentului, a reușit să se îndrepte și să treacă clasa cu bine.

Dar nu numai atît. Cei din activul pionieresc sînt în primele rînduri și la muncile patriotice. Mi-aduc aminte că prin primăvară, detașamentul clasei a VI-a a fost mobilizat pentru curățirea parcului din curtea școlii. Au venit însă puțini pionieri, cei mai mulți din activ. Aceasta ne-a supărat, bineînțeles, dar treabă era multă și timp puțin, de aceea, cei prezenți au început să lucreze de zor. La un moment dat, am observat vreo cîțiva pionieri care se tot uitau de după gard. Nimeni nu le-a spus nimic. Dar peste vreo jumătate de oră era în parc tot detașamentul. Iată ce înseamnă puterea exemplului

Altădată, prin martie, ne trezim la școală cu o bătrînică.

— Am venit, maică, să vă mulțumesc.

— Pentru ce, mătușă?

— Cum pentru ce, pentru copiii destoinici pe care-i creșteți azi în școală.

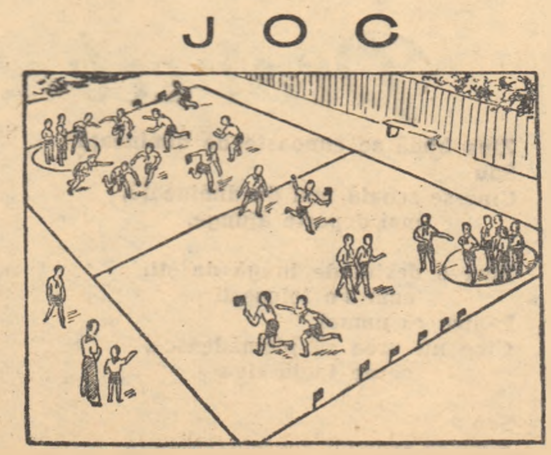
— Așa-s pionierii. Acolo unde este nevoie, întotdeauna ei sînt prezenți — i-am răspuns gîndindu-mă la frumoasa inițiativă a președintei de detașament Irina Drăghia.

— Drept e, maică. Toată iarna au venit la mine și mi-au citit cărți și ziare, uneori mi-au tăiat și lemne...

Pionierii din activul nostru sînt întotdeauna în primele rînduri. Ei sînt buni tovarăși, sîrguincioși la învățătură și disciplinați, modești, harnici la muncă și plini de inițiativă. Și cînd vezi că ai de-a face cu astfel de pionieri, cum oare să nu-i asculți, să nu faci așa ca ei!

EUGENIA MARTINIUC
instr. superioară de pionieri

JOC

Lupta pentru fanioane

Detașamentul se împarte în două echipe egale, alcătuite din cîte două grupe fiecare. Fiecare echipă trece pe jumătatea sa de teren. Jucătorii celor două echipe vor purta cîte un semn de recunoaștere.

Pe laturile scurte ale terenului, paralel cu linia de demarcație, se așază cîte 10—15 fanioane (așa cum se vede în figură). Jucătorii caută să pătrundă pe teritoriul echipei adverse și să ia un număr cît mai mare de fanioane pe care să le aducă în terenul lor, căutînd în același timp să-și apere propriile fanioane. Conducătorul dă semnalul de începere a jocului.

Cîștigă echipa care la sfîrșitul jocului are un număr mai mare de fanioane.

Regulile jocului:

1. Jucătorul care a trecut în terenul celeilalte echipe poate fi făcut „prizonier", în care caz va fi dus într-un cerc trasat în punctul cel mai îndepărtat al terenului adversarilor.

2. Se consideră „prizonier" cel care a fost atins cu mîna de către unul din jucătorii echipei adverse, în timp ce se găsea pe teritoriul acesteia.

3. Jucătorul care a fost prins în timp ce avea un fanion în mînă, este dus în cerc și i se ia fanionul care apoi este pus la loc.

4. „Prizonierii" pot fi eliberați de către tovarășii din echipa lor, printr-o simplă atingere cu mîna.

5. „Prizonierii" sînt păziți de către 2-3 jucători.

BUCUREȘTI - 500 ANI

Cum au întîmpinat pionierii din București marea sărbătoare a orașului lor drag

Cînd au pășit pe treptele Muzeului orașului București, pionierii de la Școala nr. 25 erau numai ochi și urechi. Doreau să afle lucruri cît mai multe din trecutul bătrînului oraș. Au văzut aici fel de fel de caftane scumpe purtate de boieri alături de lanțurile cu care erau ferecați robii. Au văzut aici fotografii care înfățișau case mari, luminoase, unde se lăfăiau cei avuți și cocioabe săpate în pămînt unde-și duceau zilele grele muncitorii. Au privit îndelung copiii mărturiile trecutului întunecat. Cîtă deosebire între ceea ce era atunci și viața fericită de astăzi!

★

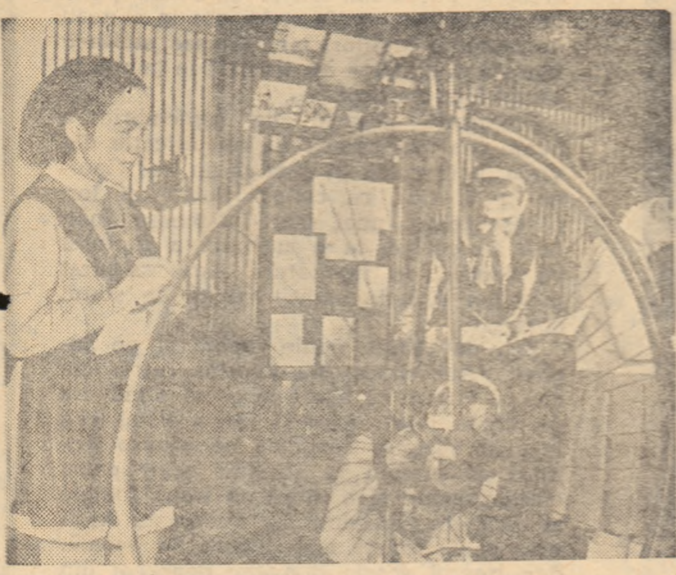
Școala 179 din Bucureștii Noi. Pionierii au hotărît ca în cinstea măreței aniversări să și înfrumusețeze școala dragă. La intrare au pus un fotomontaj cu aspecte din viața de ieri și azi a locuitorilor Bucureștiului. Apoi au vopsit geamurile și ușile școlii, au ajutat la pavatul curții și la amenajarea unei gropi pentru sărituri. Au mai dat o mînă de ajutor și la împrejmuirea școlii cu un gard nou. Ziua de 20 septembrie i-a găsit cu toate gata. Acum e o adevărată plăcere să-ți petreci timpul în școala unde toate sînt orînduite la locul lor.

★

Pionierii de la Școala nr. 126 și-au confecționat un frumos album cu fotografii care înfățișează cele mai vechi construcții din București: Turnul Bărăției, Turnul Colței, Foișorul de Foc și altele care vorbesc despre trecutul orașului. Au însă și imagini ale construcțiilor noi — blocuri muncitorești, școli noi, unde copiii deslușesc primele slove, creșe, cămine și altele care vorbesc despre viața nouă pe care partidul și guvernul o creează celor ce muncesc.

★

București 500 — este tema concursului „Cine știe cîștigă" organizat de pionierii claselor V—VII de la Școala nr. 175. In cadrul acestui concurs ei au avut prilejul să cunoască cele mai semnificative evenimente ale epocilor prin care a trecut orașul de la înființare și pînă în zilele noastre.

Cu așa ceva se plimbau bunicii noștri pe străzile Bucureștiului: tot bicicletă se numea !...

— Toate mîinile s-au ridicat pentru Carmen! Și iat-o, în medalion, primindu-și gradul pionieresc de președintă

La ordinea zilei: ALEGERILE PIONIEREȘTI

O grupă unită

Emoționată, Popescu Carmen, președinta grupei, recitea în gînd — cine știe pentru a cîta oară — rîndurile acelea, scrise îngrijit, de mîna ei în caietul grupei. Celelalte 9 pioniere din grupă nu erau mai puțin emoționate. Pentru că grupa 1, din detașamentul clasei a VII-a C, trăia, cu adevărat, un eveniment mare! Dar iată, se auzi glasul tovarășei instructoare:

— Ca de-obicei, nimeni nu lipsește din grupă... Să începem, așadar! Azi grupa voastră își va alege noua președintă. Pentru început să-i dăm însă, cuvîntul vechii președinte a grupei...

Carmen se ridică cu caietul grupei în mîini. Rîndurile simple pe care le citea, prindeau viață. Fetele din grupă urmăreau parcă un film ale cărui eroine erau chiar ele.

...Era în Luna prieteniei romîno-sovietice. Grupa 1 a dat o adevărată „bătălie". Nici o notă sub 7! Lucia și Luiza au întocmit scrisori de prietenie către pionierii sovietici, Tamara și Elisabeta au lucrat un fotomontaj, Ralia a alcătuit un album închinat Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, grupa a pregătit ceva și pentru programul artistic al unității...

...10 octombrie 1958... Grupa 1 a pornit în excursie la Băneasa. S-au strîns plante pentru ierbar și fetele au învățat cum să pregătească masa într-o excursie, cum să facă focul și un adăpost...

...8 februarie 1959. Grupa 1 s-a adunat pentru a sta de vorbă, la biblioteca școlii, despre ce anume să citească în timpul liber...

...28 aprilie — 15 mai... Dacă detașamentul 3 a reușit să cîștige întrecerea pe unitate în acțiunea de strîngere a fierului vechi, aceasta se datorește și grupei 1.

...Cinstind ziua de 30 aprilie, grupa 1 s-a prezentat fără nici o notă sub 8!

...La carnavalul unității, la care au fost invitați cei mai buni pionieri din școală, grupa 1 a fost invitată cu întregul ei efectiv...

Sînt imagini despre o grupă unită, puternică, cu spirit activ, veselă. Aceste imagini s-au întregit de altfel, prin dorințele pe care pionierele din grupă și le-au exprimat în privința activității viitoare. „Să luăm în seama noastră grija pentru păstrarea curățeniei în clasă"... „Să ne adunăm într-o bună zi să discutăm despre meseria pe care o vom îmbrățișa în viitorul apropiat..." „Să-l invităm la o adunare a detașamentului nostru pe tovarășul Mihai Beniuc, ale cărui scrieri ne sînt dragi nouă"... „Să învățăm cîntece, poezii și jocuri pionierești noi..."

Și acum, iată a sosit și momentul alegerii noii președinte. Mateescu Luiza a cerut să i se dea cuvîntul.

— Avem printre noi o pionieră destoinică și inimoasă. Voi o cunoașteți bine pentru că ne-a fost cea mai bună prietenă. Propun deci ca noua noastră președintă să fie... tot Carmen!

Cuvinte frumoase despre activitatea ei au mai spus și alte pioniere. Și votul pentru Carmen a fost unanim. Tovarășele i-au încărcat brațele cu flori, cerîndu-i să facă totul ca grupa să meargă mereu înainte, strîns unită. Clasa a răsunat apoi de-un cîntec zglobiu. Și ce alt cîntec mai potrivit putea fi ales decît... „Grupa veselă"!

A. SIBIANU

București, Școala de 7 ani nr. 77

PRIMA NOTĂ — O NOTĂ BUNĂ

Primele zile de școală, primele bucurii, dar mai ales primele gînduri de viitor. Clasa a III-a e o clasă „grea", ai atîtea materii... Ghiozdanul lui Florian e doldora de cărți, caiete. Acum cînd ești în clasa a III-a, cînd ești pionier, parcă totul e altfel, cravata roșie îți cere multe și tu trebuie să fii exemplu. De aceea ei pionierii din detașamentul clasei a III-a A de la Școala nr. 154 din București chiar din primele zile de școală au ținut o adunare.

— Știți, a spus Pascal Alexandru, președintele detașamentului, că noi am fost o clasă fruntașă, că nu am avut nici un repetent...

— Dar ce-a fost la sfîrșitul anului ai uitat? sări cu gura Puiu Cornel. Ți-aduci aminte că erau vreo cîțiva gata, gata să rămînă repetenți.

— N-am uitat. De aceea ne-am și adunat azi cu toții ca să vedem cum să facem ca succesul de anul acesta să-l pregătim încă din primele zile de școală.

— Aș vrea să vă spun și eu ceva, spuse Florian Buzașu. In vara aceasta m-am împrietenit mai mult cu Paucă Tănase. Ne-am împrumutat cărți de povești, am fost la film și ne-am adus aminte și de școală. Uneori Tănase îmi dicta și eu scriam, sau rolurile se inversau, eu dictam și el scria. In felul acesta am învățat împreună. Și știți că anul trecut Tănase nu prea stătea bine la dictare. Am hotărît împreună, acum la început de an spuse mai departe Florian, să ne ajutăm și pe viitor...

— Și eu am să-l ajut pe Vlăducă Spiridon adăugă Puiu Cornel.

Pionierii detașamentului IX s-au sfătuit împreună cum să facă astfel ca tot detașamentul, ba chiar toată clasa, să ia numai note bune, ca încă din primele zile de școală să învețe foarte bine, ca nici anul acesta să nu aibă nici un repetent...

Adunarea s-a terminat, iar cele discutate acolo au rămas în inima fiecăruia. Chiar din rezolvarea primelor teme care le-au fost date acasă sau în clasă se vede că ei nu au uitat angajamentul luat.

GETA COSTIN

Mecanic, ca tata...

Uuuu, uuu, fluieră de departe trenul anunțîndu-și sosirea în gară. In mulțimea celor care așteaptă este și pionierul Georgescu Mihai de la Școala de 7 ani nr. 10 din Buzău. Ca de obicei își așteaptă tatăl care se întoarce din cursă.

Curînd, prinși de mînă, tatăl și fiul pornesc spre strada Șantierului. Nerăbdător să-i împărtășească gîndul care-l frămînta, Mihai începu discuția:

— Tăticule, ieri, la noi, în clasa a VII-a s-a discutat despre meserii. Aproape toți copiii s-au gîndit la cîte-o meserie. Viorel vrea să fie strungar, Dan lăcătuș dar eu... ce să-mi aleg?

— Meseria pe care vrei s-o înveți trebuie să ți-o alegi singur, îi răspunse tatăl. Te oprești la aceea care-ți place mai mult...

— La drept vorbind, mie mi-ar place să lucrez ca tine, pe locomotivă. Să merg cu trenul departe, departe, să duc copiii în tabere, în colonii!... Dar, nu știu dacă am să pot...

— Dacă-ți place meseria asta, și-ai să înveți, vei putea, cu siguranță. Doar, de aceea s-au construit atîtea școli profesionale, cămine, cantine, ca voi să puteți învăța, să deveniți muncitori și tehnicieni pricepuți. Și mie mi-a plăcut meseria asta de cînd eram ca tine, dar atunci...

Și așa începu să se înfiripe povestea despre anii lui de ucenicie, despre zilele grele în care lucra la Atelierele Grivița.

— Azi, vezi și tu, partidul vă înconjoară cu dragoste și grijă, vă dă tot ce aveți nevoie și fiecare copil își va vedea visul împlinit. S-a schimbat viața noastră și țara noastră s-a făcut mai frumoasă. De altfel, o să te iau cu mine, cu trenul, să vezi...

— Aș vrea să vină și colegii mei, completă entuziasmat Mihai, să vadă și ei, să le povestești și lor.

Dar, cum i-ar fi fost greu mecanicului Georgescu să-i ia pe toți într-o călătorie, plănuiră deocamdată o vizită a detașamentului de pionieri la Atelierele C.F.R.

LIDIA VIȘAN

Prima zi în clasa a V-a

Zilele, orele, minutele au zburat mai curînd decît ne așteptam. Ca în visurile din ultimele zile, și porțile Școlii nr. 26 din București s-au deschis și puzderia de cravate roșii, de uniforme noi a intrat în școală. Undeva sună o sonerie prelung, de bun venit. Pretutindeni buchete de flori și îmbrățișări...

Frumoasă a fost vacanța, plină de jocuri, excursii și bucurii, dar la școală e și mai frumos! Te întîlnești cu prietenii, cu vechii colegi într-o nouă clasă! Amintiri, povestiri, exclamații...

Iată-i pe cei dintr-a V-a. Fac mai multă larmă de cît toți ceilalți. Fiecare vorbește tare, se agită, se mișcă de colo-colo plin de importanță. Ce vrei, clasa V-a nu-i tot una cu a III-a sau a IV-a! Ce ciudat! A trecut vacanța, s-au întors la școală și întîmpinîndu-i pe cei mici dintr-a-ntîia cu flori și cuvinte de bun sosit, și-au dat seama că au crescut; că nu mai sînt ei, „cei mici..." A sunat din nou prelung soneria. De data aceasta în cîteva minute holul mare al școlii rămîne gol. Pionierii și școlarii sînt dincolo de ușile pe care e scris mare „Clasa I-a", „Clasa a IV-a", „Clasa a V-a"...

Clasa a V-a. Să intrăm. Pe cît de gălăgioși erau mai adineaori pe sală, pe atît de liniștiți sînt acum. Tovarășa directoare le-o prezintă pe tovarășa dirigintă. Vor avea acum deci și o tovarășă dirigintă, pe care prin purtarea lor, prin felul cum vor învăța, trebuie s-o vadă mulțumită tot timpul anului ce va urma. Pe tablă, cu litere mari e scris orarul: „Romînă, Geografie, Matematică. Rusă, Botanică..." Și la fiecare materie va veni un tovarăș profesor...

— „Sigur, ne pare rău că ne despărțim de tovarășa învățătoare cu care am învățat patru ani la rînd, dar ne și bucurăm că de-acum la fiecare materie vom avea cîte un tovarăș profesor, spune pionierul Corneliu Jurcă, zîmbind.

— Mie, dintre toate materiile îmi place botanica. Am răsfoit cărțile pe care mi le-am cumpărat și... botanica îmi place cel mai mult, spune emoționată Niculescu Cornelia, care vrea să se facă profesoară.

— Mie, „Limba rusă"... cu toate că deocamdată nici nu știu alfabetul, dar abia aștept să începem lecțiile, exclamă Cucu Teodora.

— Mie „Geografia!"

— Mie „Romîna"...

Așa-i la început. Fiecăruia îi place cîte o materie. Fără îndoială însă, peste puțin timp le vor îndrăgi pe toate la fel de mult, vor învăța la toate la fel de bine...

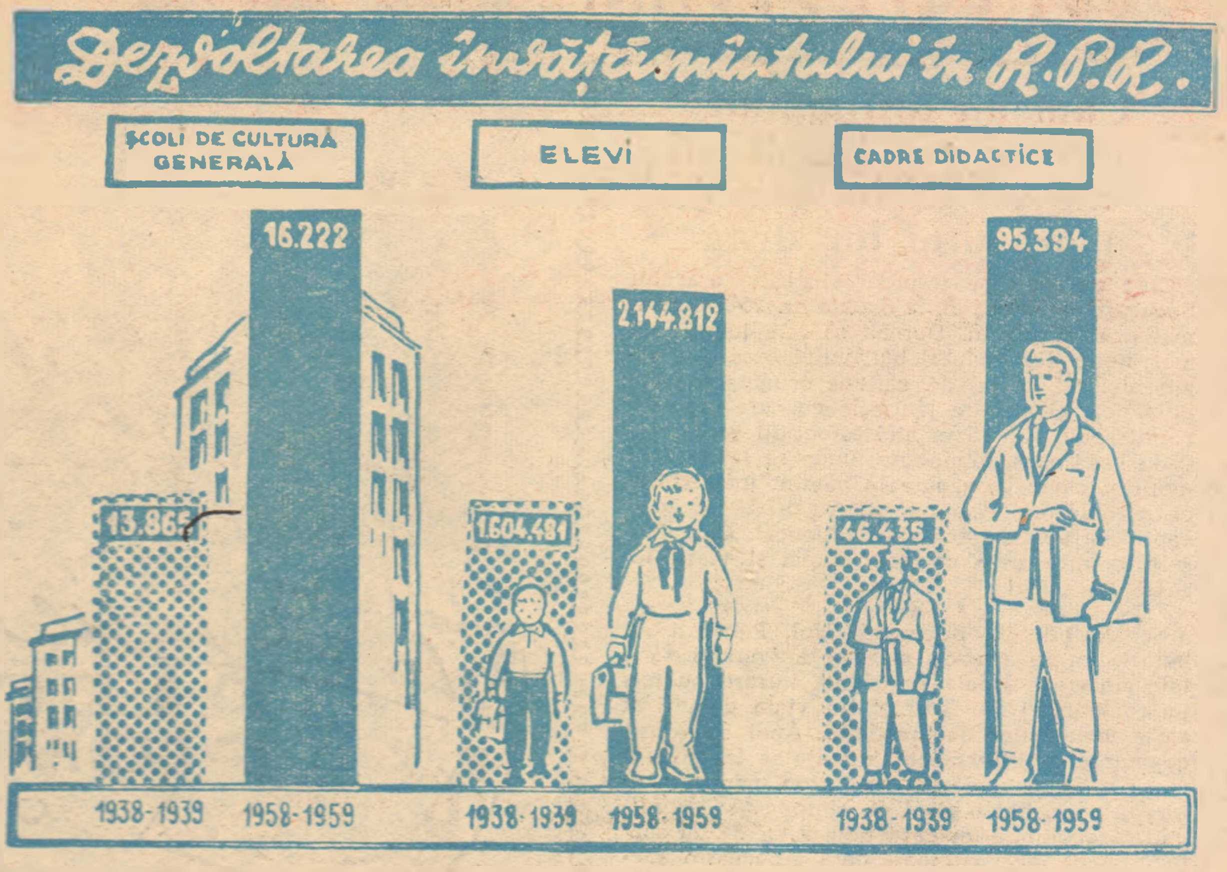
IOANA ZAMFIR

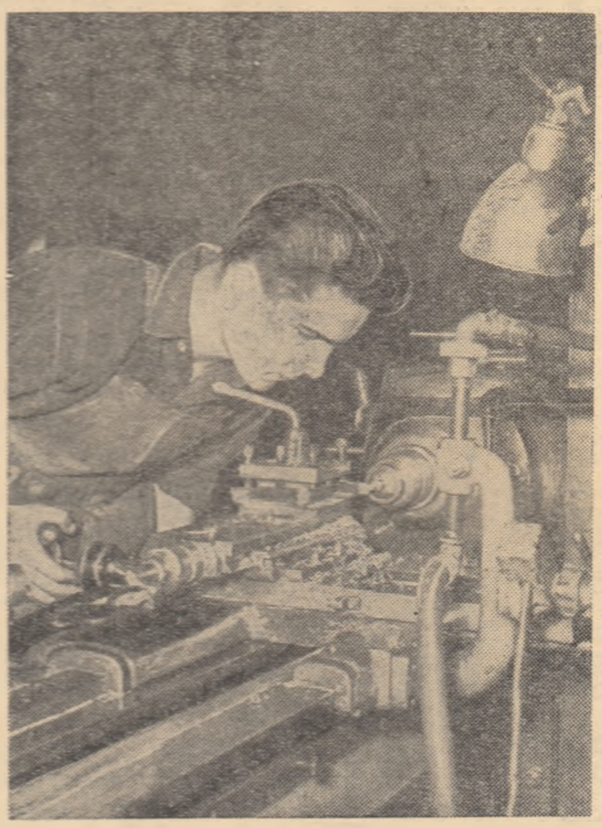
Ziua CONSTITUȚIEI R.P.R.

E sărbătoare azi. Aniversăm șapte ani de cind a fost votată Constituția patriei noastre libere. Constituția R.P.R. este legea fundamentală a statului nostru, care construiește socialismul. Ea se deosebește mult de vechile constituții burgheze pline de vorbe pompoase și neadevăruri. Constituția noastră consemnează ceea ce există și a fost deja obținut și cucerit de poporul nostru sub conducerea înțeleaptă a partidului.

Ea ne arată că R. P. Romînă este un stat al oamenilor muncii de la orașe și sate, iar puterea se află în miinile poporului muncitor, condus de avangarda clasei muncitoare, Partidul Muncitoresc Romin. Constituția consfințește drepturile cîștigate de oamenii muncii: dreptul la muncă și la odihnă, dreptul la invățătură, dreptul de a alege și a fi ales, dreptul la asigurare materială la bătrînețe, în caz de boală sau incapacitate de muncă. Toate acestea sînt acordate tuturor oamenilor muncii din țara noastră indiferent de naționalitate. Drepturile sînt egale pentru bărbați și femei. Poporul muncitor vede in Constituția R.P.R. din 24 septembrie 1952 tabloul vieții sale noi, al cuceririlor sale istorice. Ea este Constituția construirii socialismului, a făuririi fericirii și a bunăstarii celor ce muncesc.

Datoria noastră, a tuturor, este de a cunoaște Constituția, de a o respecta și apăra ca lumina ochilor.

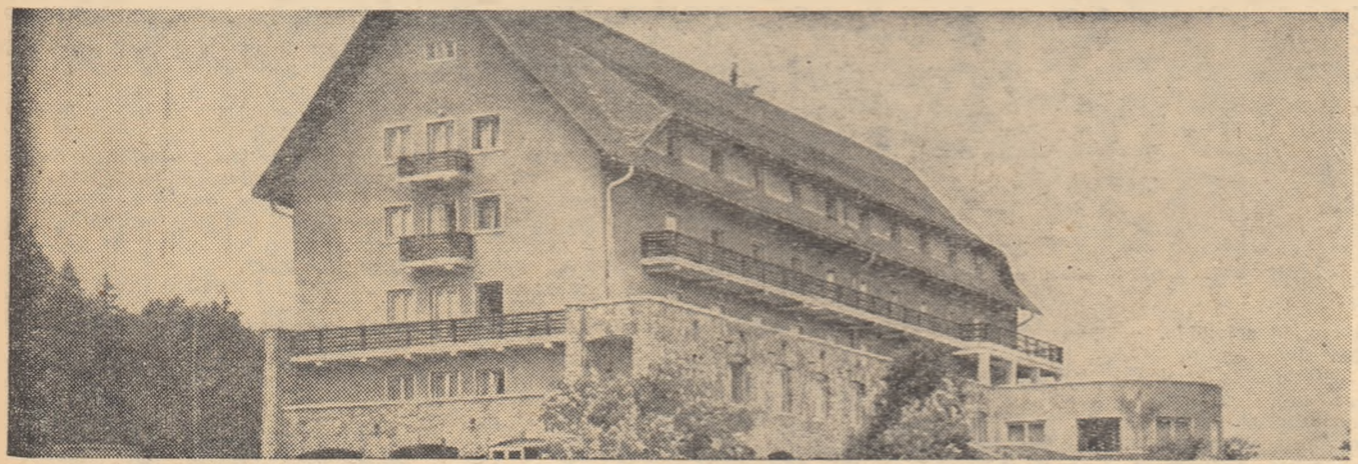

La noi, munca a incetat să mai fie o povară cum era considerată în vremurile în care guvernau exploatatorii. Constituția Republicii Populare Romîne a ridicat munca la rangul de cinste, de glorie. Dreptul la muncă este un drept cîștigat și asigurat fiecărui cetățean al patriei noastre, scăpat de șomaj și exploatare.

Constituția Republicii Populare Romîne, asigură oamenilor muncii dreptul la odihnă. Tocmai de aceea le-au și fost puse la îndemînă minunatele case de odihnă, pe malul Mării Negre sau în cele mai pitorești regiuni de munte. Numai în anul 1958, au fost la odihnă 324.844 oameni ai muncii, iar în sanatoriile balneare au fost 181.711.

Puternică și plină de avint este dragostea copiilor pentru patria noastră! Priviți-i cit sînt de fericiți: copii romîni, maghiari, germani, lipoveni, tătari, sîrbi. Laolaltă învață, muncesc, se joacă. Pentru prietenie, pentru înțelegere, pentru munca în comun în cele 111 palate și case ale pionierilor, pentru tot ce le-a dat Constituția Republicii Populare Romîne copiii mulțumesc din inimă partidului, patriei lor dragi.

„Cetățenii Republicii Populare Romîne au dreptul la învățătură". (Art. 80)

Intr-o dimineață bogată de toamnă...

În dimineața însorită a lui 15 septembrie, inginerul Constantin Vasilescu și-a luat de mînă cei doi copii ai lui, George și Viorica, și a pornit în josul străzii. Încotro îl duceau pașii? La școala cea nouă din Vatra Luminoasă. Acolo învață copiii lui. Cu fata în stînga și cu băiatul în dreapta, pășea mîndru și cu inima plină de mulțumire: uniformele noi le stăteau de minune copiilor, iar mătasea strălucitoare a cravatelor de pionieri le îmbujora obrazul la amîndoi.

Dimineața aceasta de septembrie e poate cea mai bogată în semnificație din viața inginerului. Și cum să nu fie! George și Viorica, ca ceilalți colegi ai lor, pășesc pragul unei școli luminoase, înălțată de curînd ca o mărturie a faptului că dreptul la învățătură este asigurat prin noi și noi condiții create de statul nostru.

El... cu tălpile goale umbla și pe înghet. Abecedarul l-a deprins într-o cocioabă cîrpită cu hîrtie la geam. Cînd era de vîrsta fetei (care-i într-a VI-a) și-a luat în buzunar cărticica pe care o primise ca premiu la sfîrșitul celor patru clase primare și a intrat să tragă foalele la un atelier mecanic din București. Ar fi vrut el să învețe mai departe la școală, dar dreptul acesta îl aveau doar cei din tagma odraslelor „domnului Bella", stăpînul la care trudea. Cînd a terminat ucenicia, nu l-au mai lovit palmele osoase ale meșterului ursuz, dar a întîlnit carcera lui Malaxa. Așa s-a dus copilăria lui — strivită între palmele și nicovala stăpînului.

Dar au venit anii de după eliberare. Constantin Vasilescu, abia acum și-a trăit cu adevărat viața. Muncitorilor li s-au deschis larg porțile școlilor bucurîndu-se de același drept la învățătură, prevăzut în Constituție. Cum era și firesc, el, vrednic frezor la Uzinele „23 August", s-a aflat printre cei dornici să aprofundeze tainele mașinilor, în studiul cărților. Organizația de partid din uzină l-a trimis să dea examen la politehnică și după cinci ani, în 1956, s-a întors inginer mecanic, chiar în secția în care se afla freza cu nr. 1.000, de lîngă care a plecat în facultate...

Umăr la umăr cu tovarășii lui de muncă, inginerul Constantin Vasilescu pune tot sufletul în ceea ce face, se străduiește să fie cît mai folositor uzinei. Dovadă e și certificatul de inovator pe care-l poartă de curînd în buzunar. Dispozitivul pentru frezarea consolelor de la automacarale, realizat de el, aduce uzinei economii de mii de lei anual. Așa mulțumește Constantin Vasilescu pentru drepturile pe care le are.

AL. DINU IFRIM

America salută pe Nikita Sergheevici Hruşciov

De 159 de ani, de cînd Washingtonul este Capitala Statelor Unite ale Americii, aici n-a venit un oaspete atît de important ca preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., tovarăşul N. S. Hruşciov. In vederea acestui mare eveniment au sosit la Washington peste 2.000 de corespondenţi din toate colţurile lumii.

La coborîrea din avion, N. S. Hruşciov, preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S., este întîmpinat de preşedintele S.U.A., D. Eisenhower.

De ce întreaga lume se interesează de desfăşurarea vizitei tovarăşului Hruşciov? Pentru că el este trimisul marii Uniuni Sovietice, a statului care întotdeauna a luptat şi luptă neabătut pentru menţinerea păcii în lume. Uniunea Sovietică, acest mare stat al muncitorilor şi ţăranilor, traduce astăzi în viaţă visul de aur al omenirii, comunismul. Oamenii sovietici doresc pacea şi prietenia între popoare, pentru că numai în timp de pace se pot construi uzine, şcoli, oraşe, pentru că pacea asigură condiţiile necesare creerii fericirii şi bunăstării tuturor oamenilor. Uniunea Sovietică face eforturi deosebite pentru a asigura pacea lumii.

Iată deci, pentru ce întreaga lume urmăreşte cu atenţie vizita tovarăşului N. S. Hruşciov în S.U.A., vizită ce a început în ziua de 15 septembrie.

La aeroport, pe străzile Washingtonului, în faţa casei în care a fost găzduit apoi la New York, la Los Angeles, la San Francisco, ori unde a apărut, tovarăşul Hruşciov a fost întîmpinat cu simpatie de mii de cetăţeni americani. Poporul american ştie că şeful statului sovietic a venit în S.U.A. cu inima deschisă şi cu cele mai bune intenţii de a realiza o slăbire a încordării internaţionale, pentru a consolida pacea.

Nikita Sergheevici Hruşciov s-a întîlnit în aceste zile cu preşedintele Statelor Unite ale Americii, D. Eisenhower şi cu alţi oameni de stat americani, cu senatorii americani, cu oameni de afaceri din New York, cu ziarişti etc. Pretutindeni el a fost întîmpinat cu atenţia ce se acordă conducătorului unui stat atît de puternic, ca Uniunea Sovietică. Pînă şi acei cărora nu le este pe plac vizita tovarăşului Hruşciov în S.U.A., cărora le e teamă de faptul că poporul american va vedea că oamenii sovietici sînt acei care doresc pacea, au ţinut să participe la diversele manifestări la care a participat preşedintele Consiliului de Miniştri al U.R.S.S.

In timpul vizitei sale la New York, tovarăşul Hruşciov a mers şi la sediul Organizaţiei Naţiunilor Unite unde într-o adunare generală a rostit un important discurs. El a prezentat în numele guvernului sovietic propuneri de însemnătate istorică, pentru a face cu neputinţă războiului: DEZARMAREA GENERALA ŞI TOTALA IN DECURS DE 4 ANI. Propunerile guvernului sovietic sînt acum în atenţia lumii întregi.

In timpul vizitei sale în S.U.A., pe adresa Ambasadei sovietice din Washington au sosit numeroase scrisori. Ele sînt scrisori care pornesc din inimi curate şi în care oameni simpli, îşi manifestă dorinţa fierbinte ca întîlnirea dintre N. S. Hruşciov şi D. Eisenhower să ducă la întărirea păcii între popoare. Multe dintre aceste scrisori sînt scrise chiar de către copii.

Vizita tovarăşului Hruşciov în S.U.A. continuă. El va cunoaşte în acest timp viaţa poporului american şi va continua discuţiile cu D. Eisenhower şi alţi oameni de stat americani pentru găsirea căilor practice de slăbire a încordării internaţionale, pentru asigurarea unei păci trainice în lume.

Nikita Sergheevici Hruşciov în mijlocul familiei sale.

Inceput de an şcolar peste hotare

MINUNATE CONDIŢII DE INVĂŢĂTURĂ!

Veştile sosite din U.R.S.S. ne vorbesc despre minunatele condiţii pe care Partidul şi Guvernul Uniunii Sovietice le-au creat celor ce iau cu asalt cetatea ştiinţei. Prietenii noştri, pionierii şi şcolarii sovietici, au păşit pragul şcolilor la 1 septembrie. Iată pe scurt ce au găsit ei nou, la inceperea anului şcolar:

- 335.000 de copii sovietici învaţă anul acesta în şcolile nou construite. Dintre aceştia 25.000 învaţă şi trăiesc in şcoli cu internat.
- In acest an, atelierele şcolilor au mai primit 4.800 de diferite strunguri de tîmplărie, 7.160 maşini de găurit, 5.300 aparate de cinematograf, 27.000 de maşini de cusut şi alt utilaj necesar politehnizării învăţămîntului.
- Pentru elevii şcolilor medii au fost editate 135.000.000 de manuale. Ele au apărut cu o lună şi jumătate înainte de începerea noului an şcolar. La 1 septembrie copii din cele mai îndepărtate colţuri ale marii Uniuni Sovietice au răsfoit cu drag paginile noilor manuale şcolare.
- In acest an, au fost puse la dispoziţia şcolilor 6 milioane de plăci de patefon pentru lecţiile de citire artistică (declamaţie), pentru lecţii de muzică şi pentru însuşirea corectă a limbilor străine. Ele vor fi ascultate de copii cu ajutorul pick-upurilor electrice, cu care de asemenea au fost înzestrate nenumărate şcoli.
- Laboratoarele şcolilor au fost înzestrate cu sute de mii de aparate şi materiale didactice demonstrative. Printre ele sînt noile aparate care demonstrează cum funcţionează rachetele.

Noul an şcolar în China

In China a început noul an şcolar. Mii de şcoli noi şi-au deschis ospitalier porţile.

In fiecare an creşte numărul elevilor din şcolile elementare şi medii. Numai în oraşul Pekin numărul şcolarilor a crescut în acest an cu 180.000 de elevi. In şcolile din Pekin învaţă peste 900.000 de copii.

Nici un sat fără şcoală

Invăţămîntul din R. P. Bulgaria a cunoscut în ultimii ani o mare dezvoltare. Astăzi în şcolile ţării vecine învaţă peste 1.300.000 de elevi. In R. P. Bulgaria nu mai există nici un sat fără şcoală.

Pentru cei mici s-au creat 4.000 de grădiniţe sezoniere şi 600 de grădiniţe permanente. Iar pentru tinerii studenţi, numărul institutelor de învăţămînt a crescut, în cei 15 ani de la eliberarea Bulgariei, de la 5 cîte erau înainte de eliberare la 21.

DESCONSIDERARE, MIZERIE, DISCRIMINARE RASIALĂ...

Anul şcolar constituie pentru elevii, părinţii, cadrele didactice din ţările capitaliste, coloniale şi dependente, un nou motiv de îngrijorare. Mizeria în care trăiesc oamenii muncii din aceste ţări, lipsa totală de grijă a guvernanţilor faţă de condiţiile în care se desfăşoară învăţămîntul, discriminarea rasială — sînt cauze care fac ca noul an şcolar să nu constituie o bucurie nici pentru elevi, nici pentru părinţii lor. Iată doar cîteva veşti transmise de agenţiile de presă şi în care ne este înfăţişată situaţia grea a învăţămîntului capitalist.

Lipsă de şcoli

Turcia. Deschiderea şcolilor ridică probleme deosebit de grele. Una dintre acestea este lipsa de localuri pentru şcoli. In 16.000 de sate nu există nici şcoli primare. Din această cauză 1.500.000 de copii de vîrstă şcolară au fost lipsiţi de posibilitatea de a învăţa. In noul an şcolar o mare parte a elevilor vor învăţa în barăci.

...şi lipsă de manuale

Filipine. Fiecare manual şcolar este destinat, aici, să fie folosit de patru elevi de şcoală elementară.

Cauza absenţelor...

Un corespondent al ziarului „New York Times" a vizitat o şcoală din orăşelul american — Kanweer. Iată ce a văzut el acolo: „Şcolarii sînt palizi şi slabi. Unii dintre copii vin la şcoală desculţi, deşi sînt dimineţi reci şi pămîntul este îngheţat. Profesorul clasei a VII-a a spus că aproape 20 de elevi din clasă sînt nevoiţi să rămînă acasă, deoarece unii dintre ei n-au ghete, alţii n-au palton, iar alţii nici ghete nici palton. Intr-una din clase, profesoara a scris în catalog în dreptul numelui unui băiat, care a lipsit o lună întreagă: „cauza absenţelor — mizeria!"

Știința

PRIMUL PAS IN BIOLOGIA COSMICĂ

In comunicatele asupra rachetei cosmice sovietice care a ajuns pe Lună, ați putut găsi un amănunt neobișnuit, care la prima vedere n-are nici un fel de legătură cu tehnica rachetelor: racheta și conteinerul au fost sterilizate in mod minuțios înainte de lansare, iar la căderea pe Lună un dispozitiv special a mai răspîndit asupra conteinerului o puternică soluție bactericidă.

Care este rostul acestei sterilizari?

Oamenii de știință considera că și pe Lună există condiții prielnice vieții. Anul trecut, la 3 noiembrie, astronomul sovietic Kozirev a descoperit, pentru prima dată în istoria astronomiei, un vulcan activ pe Lună. Cercetind cu ajutorul spectroscopului lumina erupției s-a putut stabili că ea conține molecule de bioxid de carbon.

Microbiologul sovietic dr. N. Ierusalinski a arătat că acest bioxid de carbon, venind în contact cu pulberile extrem de fine care acoperă suprafața Lunii, suferă un proces de reducere chimică, producînd oxigen și apa. Aceste elemente sînt prinse in porii stratului de pulbere, care le protejează de căldura de + 120°C din timpul zilei și de frigul îngrozitor de — 150°C al nopții lunare. In plus, căldura activității vulcanice asigură temperatura constantă, necesară microorganismelor. Astfel, condițiile apariției vieții sînt create.

Este deci posibil ca și pe Lună să existe viață, sub forma unor microorganisme inferioare. Călătorii de pe viitoarele rachete lunare vor putea verifica această ipoteză. Pentru ca această verificare să fie posibilă, este însă necesar ca rachetele să nu aducă cu ele microorganisme de pe Pămînt cu care să contamineze solul lunar și astfel cercetările științifice să fie îngreunate.

Noua știință despre viața în univers, pe alte corpuri cerești, care a apărut și se dezvoltă o dată cu progresele navigației cosmice a primit numele de biologie cosmică. Sterilizarea pieselor rachetei și a conteinerului a reprezentat o complicație in plus, dar aceasta a asigurat progresul unei științe tinere, al cărui obiect nu poate să nu ne emoționeze: cercetarea vieții în univers.

Ing. A. NEGRU

Fotografia de față este reprodusă după Marea Enciclopedie Sovietică. Ea ne înfățișează fața vizibilă a Lunii. După cum vedeți, pe suprafața Lunii se pot desluși lanțuri de munți, cratere și șesuri întinse care au fost denumite „mări" deși aici nu se găsește nici o picătură de apă.

Regiunea cuprinsă între „Marea Ploilor" și „Marea Serenității" formează locul în care conteinerul rachetei cosmice sovietice a întîlnit Luna.

Care va fi pasul următor al zborurilor spre Lună?

Iată ce răspunde la această întrebare Viktor Bazikin, directorul Planetariului din Moscova: „Nu va mai trece mult timp și în Lună va fi expediată o stație cosmică automată, asemănătoare acelora care sînt instalate în diferite zone ale Arcticii și s-au dovedit a fi foarte utile. O stație de acest tip va îmbogăți știința cu cunoștințe noi care vor permite efectuarea pasului următor — zborul omului în Lună". Savantul sovietic, arătînd că la o adincime de cîțiva metri sub suprafața Lunii temperatura este constantă, vede și viitoarele locuințe pentru exploratori. Acestea pot fi instalate în peșteri, fisuri, cratere sau adîncituri formate prin explozii. Acolo, socotește Viktor Bazikin, pot fi create toate condițiile pentru o viață normală a omului: instalații pentru condiționarea aerului și de climă artificială, iluminatul electric etc.

In același timp un alt savant sovietic, A. Sternfeld, laureat al Premiului internațional de încurajare în domeniul astronauticii subliniază că „explorarea Lunii cu aparate cosmice de zbor va fi fără îndoială continuată. Deosebit de importantă pentru știință va fi recunoașterea din zbor a Lunii. Ea trebuie să fie efectuată la o înălțime mică și se va face, probabil cu ajutorul unui satelit".

Noutăți despre vecina noastră Luna

După măsurători recente, Luna are un diametru de 3.470 km, în timp ce diametrul Pămîntului este de 12.756 km. Intreaga suprafață a astrului nopții nu ar putea cuprinde decît un singur continent: Africa. Ar trebui să adunăm 48 de... Luni pentru a forma un singur glob mare cît planeta noastră. Iar pentru a obține o planetă cu aceeași masă, adică cu aceeași greutate ca Pămîntul, ne-ar trebui 81 de Luni! Acest lucru se datorește faptului că densitatea medie a Lunii este aproximativ de două ori mai mică decît cea a Pămîntului.

★

Copiii viitorilor locuitori în Lună vor avea un material didactic excelent pentru lecțiile de... geografie. Intr-adevăr, globul terestru se reliefează clar pe cerul Lunii. El este aproape de 14 ori mai mare decît Luna plină și emană de 90 de ori mai multă lumină. Incercați să vă imaginați cît de luminoase ar fi nopțile Pămîntului dacă pe cerul nostru ar străluci în același timp 90 de... Luni! Enormul glob pămîntesc care inundă peisajul Lunii cu o lumină plăcută, de o culoare verzuie, nu răsare și nu apune niciodată. Și în sfîrșit, în timp ce Luna ne arată mereu aceeași parte, Pămîntul făcînd o rotație completă în jurul axei sale în decurs de 24 de ore, arată Lunii toate părțile sale. Așadar, un ...baston lung în mîna profesorului de pe Lună și lecția despre Pămînt poate începe!

★

După montarea pe Lună a unor instalații pentru retransmiterea emisiunilor de televiziune, vom putea recepționa programele televizate de pe tot globul pămîntesc. Un singur lucru ne va încurca: ce program să alegem din miile de emisiuni televizate ale Pămîntului?...

★

După cum a declarat recent savantul sovietic acad. Nicolai Barabașov, suprafața lunară are nuanțe cafenii, roșcate, galbene, verzi, albastre și altele. El a stabilit de exemplu, că în timp ce marginile craterelor sînt roșii, fundurile lor par să fie albastre-verzui. Oamenii de știință cercetează în prezent semnificațiile acestei palete bogate în culori de pe Lună. Trimiterea unui satelit al Lunii prevăzut cu o instalație de transmitere televizată pe Pămînt a tot ceea ce întîlnește în drumul său, va lămuri și această problemă. In orice caz, pe satelitul Lunii va fi nevoie de o instalație de televiziune în culori!

Ing. I. SUCEVEANU

Aflați că...

...mașina sovietică „EI-S" poate să indice cu mare exactitate procesele care se produc în adîncurile pămîntului la mii de metri adîncime. Este prima mașină automată din lume cu ajutorul căreia se stabilește situația marilor zăcăminte de țiței și gaze din oricare exploatare petroliferă. Și nu numai atît. Mașina sovietică „EI-S" face prevederi asupra extracției în zăcămintele respective pentru următorii 5—6 ani.

...cel mai lung stăvilar de hidrocentrală electrică este cel al hidrocentralei din orașul Gorki, construit pe Volga. Lungimea stăvilarului este de 15,2 km.

...cea mai puternică linie de transport de energie electrică este Linia Stalingrad—Moscova a hidrocentralei electrice din Stalingrad. Linia are o lungime de peste 100 km iar tensiunea de 500 mii volți.

...în mai puțin de 5 luni în R.P. Chineză s-a construit cu ajutorul Uniunii Sovietice furnalul înalt nr. 2 al Combinatului Siderurgic Uhan. El are o capacitate anuală de peste 700.000 tone.

PENTRU MICII NATURALIȘTI

Cîteva experiențe interesante

Care dintre micii naturaliști nu ar vrea să știe cum se comportă animalele în diferite situații noi create de om? Iată în rîndurile care urmează cîteva experiențe interesante:

Peștii răspund oare cînd sînt strigați pe nume?

In două acvarii mici au fost puși doi somotei-pitici. Acvariile erau așezate unul lîngă altul. Cînd cercetătorul chema unul din pești, era auzit și de celălalt. Unul din cei doi somotei era numit Andrei și celălalt Ina. Cînd era strigat Andrei i se dădea un vierme. Simțind apropierea hranei, peștișorul ieșea din colțul în care era ascuns de obicei și înghițea viermele. La fel se întîmpla și cu Ina. Lucrul acesta se repeta în fiecare zi de cîte zece ori.

Și iată că în scurt timp Andrei și Ina au început să-și cunoască numele și să iasă din ascunzătoarea lor cînd erau strigați. Mai mult, peștișorii s-au obișnuit să nu-și confunde numele. Ina nu ieșea niciodată cînd era chemat Andrei chiar dacă acest nume era strigat deasupra acvariului ei...

Peștișorul „grămătic"...

...poate fi numit, de pildă, bibanul. Vă întrebați de ce? Pentru că a fost învățat să „citească". Vă pare, poate, de necrezut, dar, iată cum stau lucrurile:

Tot într-un acvariu trăia, de astă dată un biban. Acestuia i se arătau pe rînd două foi albe pe care erau scrise, cu litere mari, negre, următoarele cuvinte: pe unul „vierme" iar pe celălalt „nimic". Cînd avea în față prima foaie, el se repezea spre locul în care primea de obicei hrana. Cînd i se arăta cea de-a doua foaie, el întorcea spatele.

Se înțelege, desigur, că aceasta se întîmpla după o bucată de vre-

me, după repetări nenumărate în care se procedase la fel ca în prima experiență, (dîndu-i-se hrana numai în timp ce avea în față foaia pe care scria „vierme"). Dealtfel nici nu-și poate închipui cineva că este vorba aici de o citire conștientă...

In ambele experiențe este vorba numai de reflexe condiționate, adică de o anumită comportare a animalelor în situațiile care le sînt create și ați observat desigur, că învățarea acestor pești „să audă" sau „să citească" este legată numai de hrană.

Incercați și voi aceste experiențe și vă veți convinge. Nu uitați însă: este nevoie de răbdare!

Știi tu oare...

...tinere cititor cîte foloase aduc iepurii de casă? Cinci iepuroaice pot să asigure cu carne, pe un an de zile, o familie de patru persoane. Aceasta pentru că o iepuroaică și primii ei urmași, îngrijiți cu atenție și pricepere, dau pînă la două sute cincizeci de iepuri. Iar cît de hrănitoare este carnea iepurilor de casă, o spune numai faptul că ea, este mai bogată în albumine decît carnea de pasăre.

Și mai știi tu oare că un iepure de casă, matur, de rasa „Angora" poate să dea într-un an peste 500 gr lînă de angora? Inchipuiți-vă cîte flanele călduroase și catifelate s-ar face în aceeași familie care ar avea cinci iepuroaice! Asta ca să nu mai vorbim de hainele de blană. Din patruzeci de blănițe de iepure se poate confecționa o haină de toată frumusețea pentru o femeie, căci, în general, aproape toate produsele de blană care imită lutru, sînt lucrate din blănițele iepurilor de casă.

A 18-a ediţie a Jocurilor Balcanice de atletism

O victorie de prestigiu a atletismului romînesc

La a XVIII-a ediţie a Balcaniadei atleţii romîni au cucerit
— 14 TITLURI DE CAMPIONI BALCANICI
şi au stabilit
— UN NOU RECORD MONDIAL
— NUMEROASE RECORDURI BALCANICE
— 8 NOI RECORDURI R.P.R.
Iată şi campionii ţării noastre la Balcaniadă:

Bărbaţi

800 m: Zoltan Vamoş — 1:48,2
1.500 m: Zoltan Vamoş — 3:44,2
5.000 m: Constantin Grecescu — 14: 29,8
10.000 m: Constantin Grecescu — 30: 03,0
400 m garduri: Ilie Savel — 52,2
înălţime: Cornel Porumb — 2,01 m
suliţă: Alexandru Bizim — 79.96 m

Femei

100 m: Ioana Petrescu — 12.0
200 m: Ioana Petrescu — 24,9
800 m: Elisabeta Todorov — 2:10,2
înălţime: Iolanda Balaş — 1,84 m — nou record mondial.
greutate: Ana Coman — 15,20 m
disc: Lia Manoliu — 49.31 m
suliţă: Maria Diti — 51.23 m.

Clasamentul general pe echipe

Bărbaţi		Femei	
1. R.P. Romînă	151 p.	1. R.P. Romînă	100 p.
2. R.P.F. Iugoslavia	122 p.	2. R.P. Bulgaria	79 p.
3. Grecia	104 p.	3. R.P.F. Iugoslavia	77 p.
4. R.P. Bulgaria	89 p.	4. Turcia	5 p.
5. Turcia	34 p		

Trei zile de întreceri pasionante

In ajunul măreţei sărbători a Bucureştiului nostru drag — aniversarea a 500 de ani de existenţă documentară — pe Stadionul Republicii, în prezenţa zecilor de mii de spectatori, trompetiştii au vestit deschiderea celei de-a XVIII-a ediţii a Jocurilor Balcanice de Atletism.

Numărul participanţilor este impresionant: 369 de sportivi defilează prin faţa tribunelor.

Prima zi a Balcaniadei a fost plină de surprize. Atleţii romîni sînt la înălţime. La disc Lia Manoliu, într-o formă excelentă, în timp de o jumătate de oră corectează de 6 ori recordul balcanic şi de 3 ori recordul R.P.R. ***Cu cei 49,31 m ea a îndeplinit norma olimpică pe anul 1959. In mare formă se află şi Zoltan Vamoş, care în proba de 800 m ridică*** *tribunele în picioare. Sprintul lui excepţional nu-i permite renumitului Depastas să ocupe decît locul II. In proba de 100 m, Ioana Luţă-Petrescu nu se lasă mai prejos şi, învingîndu-şi adversarele, cucereşte titlul de campioană balcanică. La nici o ediţie de pînă acum săritorii noştri n-au reuşit să cucerească titlul suprem la săritura în înălţime. Dar iată că acum, Cornel Porumb, reuşeşte să „spargă gheaţa" cu cei 2,01 m pe care i-a trecut cu uşurinţă. In proba de 400 m garduri, după o luptă strînsă în serii, finala este cîştigată tot de un atlet romîn: Ilie Savel. Sînt 4 ani de cînd Savel nu permite nimănui să-i ia titlul de campion balcanic. Ultima probă a primei zile a fost cea de 10.000 m. La startul ei s-au aliniat alergători cu renume ca: Mihalici (Iugoslavia), Vucicov (Bulgaria), Constantin Grecescu (R.P.R.). Lupta se decide de abia la ultimul tur de pistă cînd Grecescu trage, din ce în ce mai tare. Rînd pe rînd ceilalţi concurenţi rămîn în urmă. Aclamaţiile din tribune îi dau aripi lui Grecescu. Şi astfel, el reuşeşte să treacă primul linia de sosire urmat tot de un alergător romîn, de Vasile Weiss.*

După prima zi de întreceri, R.P.R conducea la bărbaţi cu 54 puncte, iar la femei cu 30 puncte. In cea de-a doua zi, punctajul însă creşte, şi mai mult. La bărbaţi 99 puncte, iar la femei 54. Aceasta este o zi în care atleţii şi atletele noastre continuă să se afirme cu putere. Fosta instructoare de pionieri, Ioana Luţă Petrescu, cucereşte cel de-al II-lea titlu de campioană balcanică, la 200 m plat. Nici Zoltan Vamoş nu se lasă şi cucereşte cel de-al doilea titlu în proba de 1.500 m. Tabela de recorduri a R.P.R. e din nou modificată. La suliţă, Alexandru Bizim ajunge pînă în apropierea graniţei de 80 m: 79,96 m Iar Ana Coman corectează de 3 ori recordul R.P.R şi de 5 ori recordul balcanic la greutate.

Cea de-a treia zi ne aduce un mare succes prin Iolanda Balaş care trece ştacheta ridicată la 1,84, stabilind un nou record mondial.

Seara, după terminarea probelor, la lumina reflectoarelor, are loc solemnitatea de închidere a celei de-a XVIII-a ediţii a Jocurilor Balcanice de Atletism. Numeroasele cupe şi premii, răsplătesc pe deplin splendidele rezultate obţinute. Iată că acum, după 29 de ani, în fruntea clasamentului pe ţări se află Republica Populară Romînă cu 151 puncte. Iar la femei, ţara noastră cucereşte pentru a 3-a oară primul loc cu 100 puncte.

Atleţii şi atletele noastre merită toate felicitările pentru minunatele rezultate obţinute.

RADU POPA

Mic ghid istoric

Acum 30 de ani, mai precis la 27 septembrie 1929, reprezentanţii tuturor ţărilor balcanice şi-au dat întîlnire în capitala vechii Elade, Atena, pentru a discuta despre organizarea unor întreceri atletice între sportivii ţărilor balcanice. După discuţii rodnice, chiar în acel an, la Atena, s-a desfăşurat ediţia de „probă" a Jocurilor Balcanice, la care au participat sportivi din Grecia, Bulgaria, Romînia, Iugoslavia şi Turcia. An de an Balcaniada a reunit la startul ei, tot mai mulţi sportivi din ţările balcanice.

In 1937, cea de-a VIII-a ediţie s-a desfăşurat la Bucureşti. In tribunele stadionului ANEF — pe locul căruia, în anii puterii populare, harnicii brigadieri au construit excelentul stadion al Republicii — au luat loc doar cîteva mii de spectatori — ceea ce constituia un record pe atunci. Comportîndu-se foarte bine sportivii noştri au fost la un pas de primul loc în clasamentul general pe echipe. Grecia totalizase 120 puncte, iar Romînia 104 puncte. Trebuie să ştiţi că pe vremea aceea Grecia reprezenta o adevărată forţă a atletismului balcanic. Printre campionii noştri la această ediţie se număra Artemon Ghiţescu la 100 m, Nicolae Iordache la 200 m şi 400 m, Nicolae Gurău la greutate. Dinu Cristea, veteranul Jocurilor Balcanice, care a cîştigat atunci proba de 10.000 m, a fost prezent şi la întrecerile din acest an la startul probei de maraton.

In 1940 însă, din pricina izbucnirii războiului, şirul ediţiilor a fost întrerupt. Intrecerile balcaniadei sînt reluate abia în anul 1953. Dar abia trei ani mai tîrziu s-au reîntîlnit la startul probelor reprezentanţii tuturor ţărilor balcanice.

Pînă la ediţia din 1957 Balcaniada a fost organizată doar pentru bărbaţi. Din acest an însă au început să fie organizate şi jocurile Balcanice feminine.

Din cele 18 ediţii ale Balcaniadei, opt au fost găzduite de capitala Greciei, trei de către Belgrad şi trei de către Istambul, două de Bucureşti (socotind-o şi pe aceasta din 1959) şi cîte una la Zagreb şi Sofia.

In proba de 1.500 conduce Zoltan Vamoş.

CUVINTE DE SALUT

Pretutindeni în ţara voastră am observat grija pe care statul romîn o acordă dezvoltării sportului şi sînt sigură că în aceste condiţii din rîndurile voastre va creşte o nouă generaţie care va da noi campioni în toate sporturile.

Cu cele mai bune urări
VESELINA KOLAROVA
R. P. Bulgaria

Am fost foarte încîntat de publicul romîn care în timpul întrecerilor a dat aripi atleţilor romîni. De altfel, am avut cinstea să-l cunosc de două ori pînă acum. Voi veni cu multă plăcere, în Bucureşti, şi a treia oară. Tuturor copiilor le adresez un călduros salut şi le doresc să înveţe cît mai bine şi să obţină cît mai frumoase rezultate în sport.

STANKO LORGER
R.P.F. Iugoslavia

Pe minunatul stadion al Republicii am văzut în zilele Balcaniadei o mulţime de copii care urmăreau cu mare încordare fiecare probă. Multora dintre ei le-am dat autografe. Prin gazeta dumneavoastră vreau să urez tuturor copiilor din Rominia cît mai frumoase succese la învăţătură şi în sport.

GÜL CIRAY
Turcia

Sînt foarte bucuros că mă aflu pentru a doua oară la Bucureşti, în acest minunat oraş care pe zi ce trece devine tot mai frumos, tot mai măreţ. Urez micilor iubitori ai sportului ca un număr cît mai mare dintre ei să devină demni urmaşi ai atleţilor de frunte cu care astăzi se mîndreşte pe drept cuvînt R. P. Romînă.

EVANGHELOS DEPASTAS
Grecia

DIN SPORTUL CAPITALIST

Intîi cîştigul, apoi viaţa

Intotdeauna, după ce în occident se desfăşoară o cursă profesionistă de automobilism, ziarele informează cu lux de amănunte cum a murit ori s-a accidentat grav unul dintre protagonişti. Şi nu este vorba de un caz izolat, ci de un şir întreg de campioni de ***automobilism celebri, care în cele din urmă,*** *pentru a-şi putea cîştiga existenţa la un patron nemilos, sînt nevoiţi să rişte totul, viaţa.*

După moartea renumiţilor aşi ai automobilismului, Ascari, Costelatti, Hawtorn etc., printre puţinii supravieţuitori, se număra şi cunoscutul pilot francez Jean Behra. Dar nici despre el nu se poate spune că a trăit pe roze. In cei 10 ani de curse ale morţii el a suferit 12 accidente care s-au soldat cu numeroase răni şi fracturi. Pînă nu de mult fusese angajatul casei italiene de automobile „Ferrari". Dar nemaifiind o „vedetă", adică în stare să facă reclamă cu vîlvă produselor patronului său, a fost aruncat pe stradă.

Casa de automobile „Porsche" din R. F. Germană, i-a promis că-l angajează, cu o condiţie: să obţină o victorie de răsunet în cadrul unei curse de automobilism. Şi iată-l pe Behra, la 40 de ani, încercîndu-şi pentru ***ultima oară norocul. Dacă ar fi învins, ar fi*** *fost salvat. Altfel îl aştepta şomajul, mizeria.*

...In ziua cînd trebuia să se desfăşoare cursa de automobilism pentru marele premiu Avus, cădea o ploaie torenţială. Pista, scăldată de apă, se transformase într-un gheţuş. Cel mai firesc lucru, în acest caz, ar fi fost amînarea cursei. Accidentul mortal plana asupra fiecărui concurent. Totuşi, organizatorii, nesăţioşi de cîştiguri, frecîndu-şi palmele de bucurie că vînduseră mii de bilete, au dat startul în cursă. Maşinile, adevăraţi bolizi, goneau cu sute de kilometri pe oră, pe şoseaua lunecoasă. După patru ture, în fruntea concurenţilor se afla Behra. Spera. Poate că va învinge. Incă o acceleraţie şi maşina, ajunsă la un viraj, derapă, se răsturnă, în timp ce Behra, izbit de un stîlp, muri pe loc.

Aşa s-a încheiat cariera acestui as al automobilului. Nimeni nu a făcut mare caz de această moarte. Un fapt obişnuit în occident, printre organizatorii capitalişti de sport, interesaţi numai în obţinerea de profituri cît mai mari, neţinînd seama de viaţa omenească.

AL. MIHU

S-a întors tata din China

Prietenul meu, cazangiul Tudor Avram, s-a întors de curînd din China. L-au întîmpinat la aeroport tovarăşii de muncă. Printre ei şi unul din fiii lui, Niculae. Ceilalţi doi fii, Alexandru şi Vladimir, rămăseseră la uzină.

— Eu îs delegatul lor — îi spune Niculae. Nu puteau lăsa lucrul cu toţii.

— Bine-au făcut — aprobă cazangiul.

Tatăl şi fiii lucrează într-o mare uzină bucureşteană. Toţi cazangii şi în aceeaşi uzină. Tatăl şi-a calificat fiii pe măsură ce au împlinit vîrsta necesară. Ce iese din mîinile lor? Morile pentru fabricile de ciment. Una din aceste mori a însoţit-o Tudor Avram pînă în China, luînd parte la instalarea ei într-o fabrică de ciment ridicată acolo cu sprijinul specialiştilor noştri. De data aceasta „echipa Avram" lucrează la o moară de ciment pentru Vietnam. Şi-i dau zor ca să-şi îndeplinească angajamentul înainte de termen. Tatăl şi-a educat fiii în spiritul unor astfel de angajamente şi nu el o să fie cel care să se supere că n-a fost întîmpinat de toată „echipa" la aeroport.

Seara, acasă, în Ferentari. Ana, nevastă-sa, roboteşte ajutată de Veturia, ultimul membru al familiei. Tudor s-a înfipt într-un fotoliu, pe balcon, înconjurat de fii. S-a bronzat.

— Am făcut şase băi în Oceanul Pacific — spune el cu mîndrie.

Cazangiul are un aer aparte, pe care nu i-l cunoscuseră cei din familie. A adus cu el izul marilor drumuri intercontinentale. In gura lui răsună ciudat numiri noi, necunoscute, de localităţi. Ii sclipesc ochii vesel şi mereu îşi freacă mîinile.

— De-abia aştept să pun mîna pe ciocan — mărturiseşte.

Băieţii rîd bucuroşi. Pe cel mai mic îl solicită jos în scuar o ceată de prieteni. Coboară scările în goană, cîntînd în gura mare. Este întîmpinat cu strigăte de salut. Pînă sus, pe balcon, răzbate glasul lui puternic:

— A venit tata din China!

Tudor Avram se încruntă de formă. Este totuşi bine dispus şi, de ce nu, şi puţin mîndru.

— Asta umple cartierul!

Replica răsună voioasă, dar toţi cei de faţă tresar. Parcă au mai auzit-o cîndva. Din noianul de aduceri aminte aceste vorbe răsar totuşi ca ceva foarte cunoscut, deşi foarte îndepărtat.

— Ce-a fost asta, Tudore? — întreabă Ana.

— Ce să fie? Ai uitat? Adu-ţi aminte!

★

Pe strada Tătarului la numărul 5 era un şir de maghernițe. Maghernițe din paiantă, cu acoperişuri din tablă de bidoane, cu uşi hîite şi ferestre cît palma. Uşile nu se-nchideau în clanţă, giurgiuvelele erau înfundate cu hîrtie, acoperişul, ca sita, lăsa să ţîrîie ploaia în odăi, hornul sta într-o rînă parcă atunci se întorsese de la crîşmă. In acest şir de maghernițe, care numărau 15 odăi, locuiau 15 familii de muncitori. Se vedea Bucureştiul în zare. Intre mahalaua asta şi oraş era un maidan de gunoaie. Toamna şi primăvara oamenii plecau la lucru în picioarele goale. Treceau bălţile şi mocirlele şi făceau coadă la o pompă de apă ca să se spele. Apoi îşi încălţau bocancii, pe care-i duseseră în mînă şi se urcau în tramvai. La o lună odată, pica proprietarul să ridice chiria. Tot atunci se înfăţişa şi popa cu botezul să-şi ia obolul enoriaşilor. Tot atunci îşi deschidea băcanul catastiful ca să-şi lichideze datornicii. Şi tot atunci şi funcţionarii primăriei adunau dările pentru „faţadă, trotuare, întreţinerea străzilor şi plata — înţelege bacşiş — hornurilor". Plata pentru străzi care nu existau, pentru trotuare care nu existau, pentru „faţada" de gunoaie şi noroaie. Venea omul cu salariul acasă şi i-l înghiţeau toate aceste angarale. O lua de la cap cu datoriile. In 1933, primul care a venit cu mîna goală acasă a fost Avram. Rămăsese şomer! Alexandru, fiul cel mai mare avea atunci 5 ani, se juca în curte cu o ceată de prieteni. Pînă în casă a răzbătut strigătul neştiutor al băiatului:

— Tata e şomer!

— Du-te, Ana, şi adă-l în casă. Asta umple cartierul! Află băcanul c-am rămas şomer.

Cîţi ani au trecut de atunci? O veşnicie.

După cucerirea puterii de către clasa muncitoare, în maghernițele de pe strada Tătarului au intrat tractoarele şi buldozerele. Datorită acestui fapt stau în seara asta pe balconul unui bloc din Ferentari, ascultînd larma băieţilor din scuar.

— A venit tata din China!

— Asta umple cartierul! — repetă şugubăţ cazangiul. Las' să-l umple Ană. Iţi aminteşti?

— Imi amintesc.

Alexandru îşi aminteşte şi el şi zîmbeşte stingherit. De ce, frate? Taică-tău a fost atunci primul şomer din mahala. Astăzi este primul muncitor din Ferentari care a fost în China, a instalat o moară de ciment făcută de mîinile voastre şi s-a scăldat în valurile oceanului Pacific. Las' să afle lumea!

DIONISIE ŞINCAN

Ţara mea

Străinule, cînd vei vedea
In zare, şir de coşuri noi
De fabrici, înălţîndu-se ca plopii,
Să ştii că te apropii
De ţara mea,
Că ai ajuns la noi.

Străinule, cînd tu în depărtări
Vei bănui a munţilor spinări
Involburaţi cu-a norilor părere
Ca nişte turme mari de dromadere,
Şi cînd din adîncimea lor de piatră
Tu pe mineri scoţînd îi vei vedea
Cărbuni, ca dintr-o nesecată vatră,
Să ştii că ai ajuns în ţara mea.
Străinule, atunci cînd ai să vezi
Cît va cuprinde-n zări privirea ta
Arînd pe cîmp tractoarele, cirezi,
Şi ai s-auzi, ca nişte pianine,
Cîntînd semănătoarele pe şes
Să ştii că ai ajuns în ţara mea,
Că ai ajuns la mine.

Străinule, cînd vei găsi-n oraşe —
Pe unde-au fost cocioabe vechi de lemn
Sau poate doar ruine de război, —
Păienjeniş de schele uriaşe,
Un alt oraş întreg de case noi,
Şi străzi cu tei ce-au înflorit abia,
Să ştii că toate acestea-s semn
Că treci prin ţara mea.

Străinule, de-ai să-ntîlneşti în cale
Pe stradă, într-o seară, în apus,
Vreun muncitor, spre casa lui, agale,
Cu voie bună şi cu fruntea sus,
Şi de-i vedea,
Vorbind cu el, că-i mîndru şi e demn,
Să ştii atunci că şi acesta-i semn
Că ai vorbit c-un om din ţara mea.

DEMOSTENE BOTEZ

Pe şantier

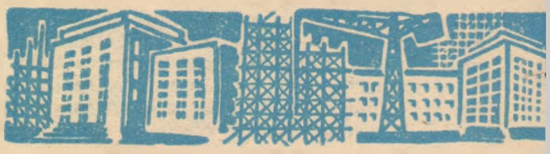
Imi amintesc de ziua de atunci,
din miezul verii, caldă şi frumoasă.
Lumina ei m-a deşteptat în zori
şi am plecat cu paşi grăbiţi de-acasă.

Ce mult se înălţase blocul nou!
Pe muncitori abia-i zăream pe schele...
Grămezi de cărămizi şi de nisip
suiau de jos, încet-încet, spre ele.

Cînd m-au văzut, zidarii au zîmbit
înţelegînd ce vreau... Şi ziua toată,
cu ei alături, am lucrat şi eu
dînd cărămizi, bucată cu bucată.

Simţeam cum urcă zidul zvelt spre cer
cu aripi roşii peste ţara-ntreagă,
cum munca mea de mic şi nou zidar
de vastul ţării şantier mă leagă.

NICOLAE UNGUREANU

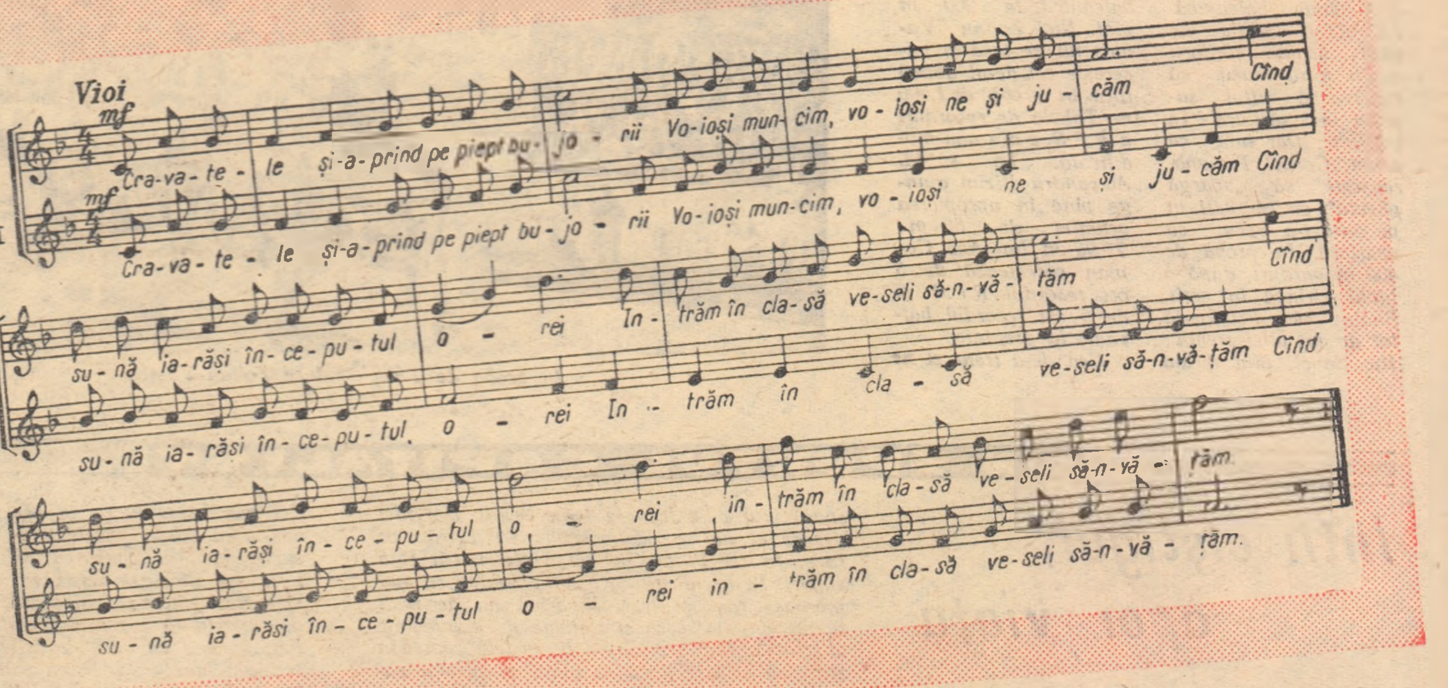
Glasul şcolii

Versuri: GH. D. VASILE
Muzica: LIVIU DANDARA

Cravatele şi-aprind pe piept bujorii,
voioşi muncim, voioşi ne şi jucăm.
Cînd sună iarăşi începutul orei
intrăm în clasă veseli să-nvăţăm.

Ne cheamă glasul şcolii, înainte
pe drumu-nvăţăturii, de acum.
Şi dascăli buni, cu grijă de părinte,
alăturea ne sînt mereu pe drum.

Partidul ne veghează calea dreaptă,
în şcoli noi învăţăm din răsputeri
şi nu uităm că patria ne-aşteaptă,
şi nu uităm că sîntem pionieri.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii" tel.: 17.60.10; 17.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"